

В глухім ярі, у дідьчому проваллі
Лежить закопаний топір зі сталі.
На Купала Івана опівночі
Від нього сяйво б'є і сліпить очі.

Пропаший, хто в цей яр тоді попáде,
Не верне в хату і за стіл не сяде,
За Довбушем і Дзвінкою пляями
Забutih предків побіжить слідами.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Сльота»](#)